

Sygn. akt II AKa 496/22

Sygn. akt II AKa 496/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2023 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Adam Wrzosek (spr.)

Sędziowie: SA Rafał Kaniok

SO (del.) Piotr Bojarczuk

Protokolant: Emilia Rubinkowska

przy udziale prokuratora: Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie 27 lipca 2023 roku

sprawy z wniosku K. B.

w przedmiocie zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim o sygn. II K 504/89

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z 16 września 2022 r. sygn. akt V Ko 286/21

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. G. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu i 60/100) złotych, w tym 23% podatku VAT, za pomoc prawną udzieloną wnioskodawcy z urzędu w instancji odwoławczej;

wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 496/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

CZĘŚĆ WSTĘPNA**Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 16 września 2022 r., sygn. V Ko 286/21

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – pełnomocnik wnioskodawcy

Granice zaskarżenia**Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

***Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy***

Ustalenie faktów

<i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
<i>Fakty uznane za nieudowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

<i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</i>

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Błędy w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia polegającego na nieuzasadnionym i nieznajdującym potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym przyjęciu, iż podniesiony przez Skarb Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim zarzut przedawnienia roszczenia majątkowego zgłoszonego przez K. B. we wniosku datowanym na dzień 24 stycznia 2020 roku zmodyfikowanego na rozprawie przeprowadzonej w dniu 5 września 2022 roku nie jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy jest źródłem danych wskazujących na okoliczności społecznie usprawiedliwiające niemożliwość podjęcia przez K. B. wcześniejszej aktywności w zakresie domagania się naprawienia krzywdy wyrządzonej niewątpliwie niesłusznym stosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	okresie od dnia 22 czerwca 1989 roku do dnia 24 lipca 1990 roku.	
3.2.	<p>Obrazy przepisów postępowania, tj. art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez oddalenie na rozprawie przeprowadzonej w dniu 5 września 2022 roku wniosków dowodowych obejmujących: po pierwsze zwrócenie się do Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim o udostępnienie akt spraw zarejestrowanych pod sygnaturami - II K 277/14 i II Ko 1332/19, po drugie zwrócenie się do Sądu Okręgowego Warszawa P. w W. o udostępnienie akt sprawy zarejestrowanej pod sygnaturą VI Ko 150/20, po trzecie zwrócenie się do Zespołu Szkół Zawodowych nr (...) w N. o udostępnienie pełnej dokumentacji dotyczącej się edukacji oraz prób podjęcia edukacji przez K. B., po czwarte zwrócenie się do Aresztu Śledczego W. B. w W. o udzielenie informacji na temat dokumentacji dotyczącej się pobytu K. B. w tej placówce więziennej w okresie od dnia 23 czerwca 1989 roku do dnia 24 lipca 1990 roku, podczas gdy dokumentacja objęta omawianymi żądaniami dowodowymi była źródłem danych o istnieniu i rozmiarze krzywdy doznanej przez K. B., a także okoliczności wskazujących na naruszenie przez Skarb Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim zasad współżycia społecznego poprzez podniesienie zarzutu przedawnienia roszczenia majątkowego dochodzonego przez K. B.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje: apelacja pełnomocnika wnioskodawcy okazała się niezasadna.

Stwierdzić należy, że w kontekście zarzutów podniesionych w apelacji, kwestią podstawową do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było ustalenie, czy w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy uwzględnienie podniesionego przez pełnomocnika Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim zarzutu przedawnienia stanowiło nadużycie prawa, a wobec tego pozostawało w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują, że słusznym było uwzględnienie podniesionego przez uprawnioną do tego stronę zarzutu przedawnienia, a próba obalenia tego stanowiska w oparciu o klauzulę generalną z art. 5 k.c. była całkowicie nieskuteczna. Podkreślić przy tym należy, że to na stronie korzystającej z przysługującego jej uprawnienia spoczywa ciężar wykazania przemawiających za tym okoliczności (art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c.), a tym samym gdy strona ta nie podoła powyższemu obowiązkowi, podniesiony zarzut nie może odnieść oczekiwanego skutku, a sąd nie jest w żadnej mierze uprawniony do wyręczania strony z wypełnienia ciężących na niej obowiązków procesowych. Zdaniem Sądu Odwoławczego, pełnomocnik wnioskodawcy nie przedstawił takich okoliczności, które przemawiałyby za stwierdzeniem, że skorzystanie z zarzutu przedawnienia w niniejszej sprawie

może być uznane za nadużycie prawa podmiotowego w myśl art. 5 k.c.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mógłby zostać skutecznie podniesiony tylko wtedy, gdyby w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenia faktyczne nie mające jakiegokolwiek oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo gdyby określonych ustaleń nie poczyniono, pomimo, że z przeprowadzonych i uznanych za wiarygodne dowodów określone fakty jednoznacznie wynikały (wyrok Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2022 r., sygn. I KA 10/21, LEX nr 3342243). Istotnym pozostaje przy tym również, że nawet w przypadku stwierdzenia wystąpienia błędu w ustaleniach faktycznych, nie zawsze musi on prowadzić do konieczności zmiany bądź uchylecia skarżonego rozstrzygnięcia, gdyż koniecznym jest, aby miał on wpływ na jego treść.

Lektura tak treści podniesionego zarzutu, jak i jego uzasadnienia prowadzi do wniosku, że pełnomocnik, poza zaprezentowaniem własnych ocen w zakresie ustaleń wpływających ze zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów, nie wskazał w istocie błędów w rozumowaniu Sądu I instancji, koncentrując się na subiektywnej próbie wywodzenia nieuprawnionych okoliczności ze zgromadzonych dowodów.

Roszczenia wynikające z rozdziału 58 k.p.k. są roszczeniami cywilnoprawnymi, taki też charakter mają terminy ich przedawnienia wskazane w art. 555 k.p.k. Instytucja przedawnienia umożliwia uchylenie się od zaspokojenia roszczenia po upływie określonego

w przepisach terminu, przy czym przedawnienie uwzględniane jest tylko na zarzut. Dla skorzystania z zarzutu nie wystarcza jednak samo jego podniesienie w związku ze zgłoszeniem żądania po upływie terminu, ale konieczna jest ocena, czy skorzystanie z tego prawa podmiotowego nie jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.). Sąd Okręgowy, wbrew stanowisku skarżącego, trafnie ocenił, że w rozpoznawanej sprawie nie zaistniały warunki, które usprawiedliwiłyby niedotrzymanie przez wnioskodawcę terminu i tym samym, zgodnie z przywołanym art. 5 k.c., uniemożliwiły uwzględnienie przez sąd zarzutu przedawnienia. Charakteru takiego z pewnością nie mają okoliczności podniesione przez wnioskodawcę, wyartykułowane w zarzutach apelacji. Podzielając argumenty Sądu Okręgowego zgodzić należy się z wyrażonym tam stanowiskiem, że w terminie do wystąpienia z roszczeniem o odszkodowanie z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, nie zaistniały żadne okoliczności, które obiektywnie usprawiedliwiłyby wystąpienie przez wnioskodawcę z roszczeniem po jego upływie, przy czym uchybienie terminowi określonemu w art. 555 k.p.k. ocenić należy nie tylko jako istotne, ale wręcz rażące, bowiem w innych kategoriach nie sposób oceniać ponad 30 letniego przekroczenia terminu.

Do rangi wyjątkowych okoliczności, które usprawiedliwiłyby uchybienie terminowi określonemu w przepisie art. 555 k.p.k., można zaliczyć: długotrwałą

obłąaną chorobę, całkowity upadek sił powodujący konieczność zapewnienia opieki osoby trzeciej w sprawach codziennej egzystencji, chorobę psychiczną, ubezwłasnowolnienie, długotrwały pobyt za granicą, połączony z niemożnością nawiązania kontaktu z krajem, a zatem okoliczności całkowicie niezależne od woli wnioskodawcy (Postanowienie SN z 22.10.2014 r., V KK 194/14, LEX nr 1537282), natomiast sam fakt podniesienia zarzutu przedawnienia może być uznany za nadużycie prawa zupełnie wyjątkowo, w szczególnie uzasadnionych przypadkach (Wyrok SN z 27.06.2001 r., II CKN 604/00, LEX nr 49120). Do takich okoliczności natomiast nie można zaliczyć np. przekroczenia terminu do wystąpienia z roszczeniem z powodu braku wiedzy o nim, braku informacji w tym zakresie ze strony sądu (za wyjątkiem sytuacji, w których doszło do błędnego pouczenia ze strony organu procesowego), braku wykształcenia prawniczego, czy inaczej - niezajomości prawa.

W ocenie Sądu Apelacyjnego takich wyjątkowych okoliczności K. B. nie wskazał składając zeznania na rozprawie, nie wynikają one także z apelacji jego pełnomocnika. W trzydziestoletnim okresie, wnioskodawcy nie dotknęła ciężka, ani jakakolwiek inna choroba, także z innych przyczyn nie opadł on z sił, nie przebywał za granicą, ani w innym miejscu, w którym pobyt uniemożliwił mu złożenie wniosku. Analiza argumentów zaprezentowanych w apelacji uprawnia przy tym wniosek, że w ocenie skarżącego okoliczności uzasadniające roszczenie w istotnej mierze są tożsame z

tymi, które winny skutkować nieuwzględnieniem zarzutu przedawnienia. Pełnomocnik wnioskodawcy odwołuje się bowiem do łącznego czasu trwania tymczasowego aresztowania K. B., jego młodego wieku w momencie osadzenia w areszcie śledczym, warunków osadzenia i jego skutków dla dalszego społecznego funkcjonowania wnioskodawcy, które to okoliczności mogą mieć ewentualne znaczenie dla rozmiaru krzywdy wnioskodawcy, zatem samej zasadności roszczenia, pozostają jednak bez znaczenia dla ustalenia przyczyn, z powodu których uchybił on terminowi z art. 555 k.p.k. Czym innym bowiem jest wykazanie zasadności roszczenia w oparciu o przesłanki określone w art. 552 § 4 k.p.k., czym innym natomiast dowiedzenie, że roszczenie takie powinno być uwzględnione pomimo podniesienia zarzutu przedawnienia. To ostatnie wymaga wykazania, że wnioskodawca nie miał realnej możliwości zgłoszenia żądania w okresie biegu terminu przedawnienia o jakim mowa w art. 555 k.p.k., a nie tylko samego powołania się na poczucie słuszności, czy odwołania do zasad współżycia społecznego wynikających z art. 5 k.c. (Wyrok SA w Poznaniu z 18.06.2015 r., II AKA 88/15, LEX nr 2122481).

Podkreślić w tym miejscu należy, że skarżący wywodzi nieuprawnione wnioski ze stanowiska wyrażonego w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 23 lipca 2021 r., sygn. II AKA 404/20, bowiem w żadnej mierze nie mogło ono rzutować na kierunek decyzji podjętej w zaskarżonym wyroku, co stało by również w sprzeczności z dyspozycją art. 442 § 3 k.p.k. W przywołanym wyroku kasatoryjnym wskazano

jednoznacznie, że uprawniona strona będzie władna podnieść zarzut przedawnienia, które to stanowisko winno być poddane ocenie sądu pod kątem art. 5 k.c. Sytuacja taka zaistniała w toku ponownego rozpoznania sprawy, a Sąd Okręgowy uczynił zadość ciężacemu na nim obowiązкови oraz wytycznym Sądu II instancji, czemu dał wyraz w pisemnych motywach swego rozstrzygnięcia.

Wbrew stanowisku skarżącego, wnioskodawca nie wskazał przyczyn, które oceniane przez pryzmat art. 5 k.c., pozwoliłyby uznać za usprawiedliwione nie tylko to, że w okresie od 5 marca 1991 r. (data uprawomocnienia postanowienia prokuratora o umorzeniu postępowania wobec wnioskodawcy, które nie było skarżone, będąca początkiem biegu rocznego terminu do złożenia wniosku) do 5 marca 1992 r. (kiedy to upływał termin przedawnienia), a zatem w terminie roku nie wystąpił z roszczeniem, ale działań w tym przedmiocie nie podjął także przez następne niemal 30 lat. Z zeznań wnioskodawcy wynika, że nie był on w rzeczywistości zainteresowany inicjowaniem postępowania w przedmiocie uzyskania ewentualnej rekompensaty finansowej za okres stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania, a celem, który chciał osiągnąć było jedynie pomniejszenie później orzeczonych wobec niego prawomocnych kar pozbawienia wolności. Dopiero w sytuacji, gdy pożądaný przez wnioskodawcę cel okazał się niemożliwy do osiągnięcia, zdecydował się on na złożenie wniosku o zasądzenie na jego rzecz stosownego zadośćuczynienia. Dodatkowo wnioskodawca, co

również akcentowane jest w złożonej apelacji, miał nie posiadać wiedzy o przysługujących mu uprawnieniach, a impulsem do wystąpienia z wnioskiem, miała być sprawa T. K. (1). Zaznaczyć przy tym należy, że faktem notoryjnym jest, że T. K. złożył wniosek w kwietniu 2019 r., natomiast dotyczący go wyrok zapadł 8 lutego 2021 r., a więc po złożeniu wniosku przez K. B., co miało miejsce w styczniu 2020 r., tym samym nie sposób upatrywać związku między tymi zdarzeniami. Zdaniem Sądu Apelacyjnego powyższe okoliczności nie mają w żadnej mierze charakteru nadzwyczajnych. W pierwszej kolejności podkreślić należy, że nieznajomość prawa nie może w żadnym wypadku usprawiedliwiać wystąpienia rażących uchybień w korzystaniu z przysługujących uprawnień. Dodatkowo nieprzekonujące jawi się powoływanie na niewiedzę wnioskodawcy, jeżeli zauważy się, że był on osobą wielokrotnie zatrzymywaną oraz karaną, w złożonych zeznaniach wskazał na skorzystanie z możliwości złożenia skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jak również zainicjowanie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, na co zwrócono uwagę w apelacji. Suma przywołanych okoliczności przemawia za stwierdzeniem, że wnioskodawca, wbrew tworzonemu obrazowi swojej osoby, posiada rozległą wiedzę w zakresie przysługujących mu uprawnień, a tym samym brak woli zainicjowania postępowania w trybie przewidzianym w rozdziale 58 k.p.k., czy też zwlekanie ze złożeniem stosownego wniosku w tym zakresie, było tylko i wyłącznie osobistym wyborem K. B.. W konsekwencji uprawniona jest ocena, że nie

uchybił on terminowi z art. 555 k.p.k. z powodu zaistnienia okoliczności wyjątkowych, od niego niezależnych.

Trudno również uznać za trafny argument, by to młody wiek wnioskodawcy i brak zaufania do wymiaru sprawiedliwości w okresie przełomu ustrojowego usprawiedliwiały uchybienie terminu, bowiem nie stanowią jakichkolwiek realnych przeszkód, a obecnie jawią się jako środki mające na celu uzyskanie korzystnego rozstrzygnięcia, wobec niepowodzenia zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania, objętego wnioskiem w niniejszej sprawie, na poczet innych kar.

Nadto całkowicie chybionym jawi się próba wywodzenia naruszenia zasad współżycia społecznego poprzez uwzględnienie przez sąd zarzutu podniesionego przez uprawniony do tego podmiot. Sam fakt, że był nim reprezentant Skarbu Państwa – Prezes Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim, w żadnej mierze nie może automatycznie przekonywać, że jego uwzględnienie jest sprzeczne z zasadami lojalności i zaufania obywatela do Państwa. Podkreślić należy, że każda ze stron postępowania jest w pełni uprawniona do korzystania z wszelkich narzędzi i instytucji przyznanych jej przez obowiązujące przepisy prawa, natomiast ocena, czy dokonuje tego z ich poszanowaniem, bez ich nadużywania, czy też wbrew obowiązującym regulacjom, zastrzeżona jest każdorazowo do gestii procedującego sądu. W niniejszej sprawie niewątpliwym jest, że pełnomocnik reprezentanta Skarbu Państwa miał prawo podnieść zarzut przedawnienia, a jego uwzględnienie bądź nie, leżało

w gestii Sądu Okręgowego, który zajął w tym zakresie prawidłowe stanowisko, podzielane w pełni przez Sąd II instancji.

Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, iż skarżący nie tylko nie wykazał, że niedochowanie przez wnioskodawcę terminu było usprawiedliwione, ale nie przedstawił również okoliczności, które przy zastosowaniu obiektywnych kryteriów, w takich kategoriach mogłyby zostać ocenione. Przypomnieć przy tym należy, że ciężar dowodu w tym zakresie – art. 6 k.c. – spoczywał na wnioskodawcy i jego pełnomocniku.

Wobec omówionych okoliczności, jak również uwzględniając argumentację w tym przedmiocie wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, sformułowany w apelacji zarzut poczynienia błędu w ustaleniach faktycznych, mającego rzutować na prawidłowość uwzględnienia podniesionego zarzutu przedawnienia, nie zasługiwał na uwzględnienie.

W świetle powyższych ustaleń nie zasługiwał również na podzielenie zarzut dotyczący naruszenia przepisów proceduralnych przez Sąd I instancji. Pomimo wskazywania w środku zaskarżenia, że dowody, będące przedmiotem oddalonych wniosków, miały służyć także wykazaniu naruszenia przez Skarb Państwa zasad współżycia społecznego poprzez podniesienie zarzutu przedawnienia, uznać należy, że ich charakter wskazuje jednoznacznie, że służyć miały one w rzeczywistości wykazaniu istnienia i rozmiaru krzywdy doznanej przez K. B.. Tym samym

miałyby one znaczenie w przypadku nieuwzględnienia podniesionego zarzutu przedawnienia i konieczności rozstrzygnięcia o ewentualnej kwocie przyznanego zadośćuczynienia. W sytuacji zaś, gdy w wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd doszedł do przekonania, że nie wystąpiły żadne okoliczności przemawiające za koniecznością nieuwzględnienia podniesionego zarzutu przedawnienia, który ze swej istoty, w przypadku jego słuszności, uniemożliwia rozpoznanie wniosku co do jego istoty, słuszną była decyzja o oddaleniu wszystkich wniosków dowodowych, ponieważ pozostawały one bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, zmierzając jedynie do przedłużenia postępowania. Dlatego też Sąd Apelacyjny oddalił zgłoszone na rozprawie odwoławczej wnioski o przeprowadzenie dowodów, o których mowa w pkt II petitum apelacji.

Wobec omówionych okoliczności, stwierdzić należy, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, w szczególności Sąd Okręgowy uprawniony był do uwzględnienia podniesionego zarzutu przedawnienia.

Wniosek

Uchylenie w całości wyroku wydanego w dniu 15 września 2022 roku przez Sąd Okręgowy Warszawa P. w W. w sprawie o sygnaturze akt V Ko 286/21 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi, ewentualnie o zmianę kwestionowanego orzeczenia poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Rejonowego w Nowym

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Dworze Mazowieckim kwoty pieniężnej w wysokości 200.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia zasądającego wskazaną kwotę pieniężną do dnia jej zapłaty.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutów apelacji.	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość orzeczenia.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacji.	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
<i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
<i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

Koszty Procesu	
-----------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Zasądzono wynagrodzenie na rzecz pełnomocnika z urzędu wnioskodawcy na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k., w wysokości określonej w § 2 ust. 1, § 4 ust. 3 i § 17 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019. poz.18 t.j.).
III.	Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych postępowania apelacyjnego znajduje uzasadnienie w treści art. 554 § 4 k.p.k.

PODPIS
Adam Wrzosek
Rafał Kaniok Piotr Bojarczuk

Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik wnioskodawcy
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Oddalenie w całości wniosku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana